

INHOUD. REDACTIONEEL: Een verschrikkelijke historie. — DELFTSCH STUDENTEN CORPS: Rede van de heer R. A. Jas, President van het D. S. C. ter gelegenheid van de 74ste Diës Natalis, op 24 Maart 1922; Eerste-jaars Rijjool. — SPREEKTRIBUNE. — GEDACHTEN EN GEDICHTEN. — FRAGMENTEN UIT EEN SONNETTENKRANS: Mijnbouwboutade. — MODECAUSERIE. — STUDIE EN TECHNIEK. — HET DUITSCHE BOEK. — SCHAAKRUBRIEK. — UNIVERSITEITS-BOEKENCENTRALE. — TECHNISCHE HOOGESCHOOL. — Aanmelding Ingenieur en Mijningenieur. — FEUILLETON: Oceana.

REDACTIONEEL.

EEN VERSCHRIKKELIJKE HISTORIE.

U gelooft aan booze geesten — Nee nietwaar?
 Kan het anders, in den zakelijk-tegenwoordigen tijd?
 Maar ik, ik wil, ik moet U influisteren: Zij bestaan.
 Zij bestaan, zij wàren om ons, nemen onze zielen
 wij worden heksen — U lacht
 Natuurlijk, er bestaan geen heksen meer?
 Wat zegt U? Ook geen brandstapels en pijnbanken?
 Maar mijnheer — geen pijnbanken meer?
 U was zeker nooit lid van de D.S.W.-redactie?
 Dat is de gemeenst uitgedachte pijnbank,
 een wonder van valsch menschelijk overleg, mijnheer.
 Ik wed, U bent niet eens onbescheiden — U bent goedig
 laat ik zelfs zeggen: sullig. In een woord zoo
 de doorsnee-student. Maar juist in die goeïge
 onverschilligheid bent U een beest mijnheer!
 U protesteert — U leest toch zeker het D.S.W.
 en U kankert er op? Natuurlijk — Er staat niets in!
 Volkomen juist. Maar mag ik zoo onbescheiden wezen:
 Schreef U zelf wel eens? — Ach nee mijnheer
 niet slaan, ik wou U niet beleedigen. Laat U me toch
 los — U doet me pijn. Ja ja ik weet het, dat doet geen
 fatsoenlijk student — Maar we moeten dat
 blaadje toch vol krijgen mijnheer.
 Mag ik U vragen, U hebt toch ook intieme gedachten?
 Er zijn toch wel dingen voorgevallen, die U,
 zelfs ten koste van Uw leven niet zoudt willen vertellen!
 Ik ben maar een redacteur, maar ik heb toch ook....
 Stil maar, maak U niet boos, ik begin al.
 Wees overtuigd dat dit verhaal met mijn hartebloed
 (geschreven is,
 dat ik zou gezwegen hebben, als de dreigende mond
 van een browning op mij gericht was.
 Maar zelfs de sterkste geest kan niet tegen de
 geestdoodende langzame pijniging
 op de pijnbank der Delftsche Studenten Maatschappij.
 Ik vertel — maar terwijl men mij uit het afgetobde
 lichaam de laatste druppels perst — kijk ik hoonend
 naar de dikke welgevulde lijven van mijn beulen,
 akelig vergenoegd als zij daar staan — zoo weldoorvoed
 en zoo náár dood — alleen maar kankeren, omdat
 ik niet sensationeeler schreeuw en gil — kankeren omdat
 terwijl zij elkaar elboogduwend toefluisteren,
 dat kankeren après tout toch wel 't makkelijkst is!
 Au, auooh! mijnheer. Het verhaal, zeker mijnheer
 alstublieft, hier heeft U het!
 't Is zomer, avond, thuis zit ik wat te lezen.
 Benauwd wordt het om mij, stikkend benauwd.
 Ik sta op, en loop naar buiten, loop de hei op,
 die zich achter ons huis uitstrekt. Lucht moet ik
 hebben, lucht! — De hemel is zwart, donker zwart,

't is of de wolken door groote handen op de aarde
 worden geduwd, dat de lucht zoo dik is, dat ik ze
 niet meer inademen kan.
 Vrijheid wil ik hebben, ruimte! Ik hol de hei over.
 Aai! Ik blijf staan: is er wat achter mij. Met 'n
 ruk draai ik me om — nu aan den anderen kant.
 Ik doe een paar wilde slagen in de dikke lucht,
 't is of mijn armen worden vastgehouden.
 Los, los, vrijheid! ruimte! — en weer hol ik.
 Groote God — daar doemt het voor me op.
 Ik sta — verstijfd — 't is of zijn lange armen om mijn
 nek, mijn hals zijn gestrenged. — Lucht! Ruimte!
 Maar dichter komt het. Ik hoor zijn adem, of is
 het 't tuiten van mijn verdwaasde ooren?
 Slaan wil ik, trappen, bijten!
 Maar slap bengelen mijn armen — ik kan niets...
 Nu is het mij genaderd, 't staat voor mij — nu gaat het
 gebeuren, een rilling die mij, enz.

Ziezoo mijn vijftig regels heb ik geschreven; U exuseert
 [mijnheer.
 Dit noemen wij, redacteuren: bladvulling.
 Aan de Dames nog dit: het is niet waar!

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

REDE

VAN DEN HEER R. A. JAS, PRESIDENT VAN HET
 D. S. C., TER GELEGENHEID VAN DE 74ste DIËS
 NATALIS, OP 24 MAART 1922.

Mijne Heeren, Leden van het Delftsch Studenten Corps.

Wederom is er voor het D. S. C. een jaar verstreken
 en het is een groote voldoening te kunnen constateeren,
 dat het een jaar is geweest, vol van bloei en krachtig leven.
 Het zij mij vergund in korte trekken dat leven na te gaan
 en in Uwe herinnering terug te roepen, opdat het moge
 bijdragen tot de feestvreugde, en kracht geven om met
 moed het nieuwe jaar in te gaan, tot welzijn van ons Corps.
 Alvorens hier toe over te gaan, komt een woord van
 dank en van hulde toe aan den Senaat Lange de Boer,
 die dit jaar de leiding bezat en aan het Corps, dat steeds
 met belangstelling den gang der zaken volgde en der
 Senaat een groote steun is geweest.

En als wij dan het afgelopen jaar overzien, dan be-
 merken wij vele resultaten, welke bereikt zijn en ook vele
 pogingen, die niet tot hun doel mochten geraken. Wij
 noemen in de eerste categorie de Federatie, waarvan de
 Statuten eenige dagen geleden, door de groep der nihilisten
 zijn aangenomen, waarmede eindelijk een bevredigende
 toestand is bereikt.

Als een werk, dat niet met direct succes is bekroond,
 mogen wij de bouwplannen beschouwen. De zeer onvol-
 doende huisvesting der studenten in Delft, zooals het tekort
 aan kamers, benevens de onhygiënische inrichting daarvan
 en de hooge prijzen, was voor den Senaat Gips een aan-
 leiding om ook daar haar aandacht aan te besteden. Met
 zorg werd een plan tot bouw van een studentenhuis voor-
 bereid, en er waren vele aanwijzingen, die deden ver-
 moeden, dat spoedig tot uitvoering zou worden overgegaan.

Eenige maanden geleden moest het plan echter worden
 opgegeven, daar de Regeering, in haar bezuinigingstijdperk,
 niet tot voldoende subsidieering kon overgaan.

Ook het probleem van het D.S.W. is reeds oud en veel moeite is aan de oplossing ervan besteed. Wij verwachten evenwel dat binnenkort een bevredigende regeling zal zijn getroffen.

In verband met deze zaken wijs ik op het bestaansrecht der Federatie, waarlangs al deze algemeene studentenbelangen logisch juist behartigd kunnen worden.

Gaarne maak ik ook van deze gelegenheid gebruik de aandacht te vestigen op het Reliefwerk voor Midden-Europa, en in den laatsten tijd ook voor Rusland, waarbij de studenten en speciaal het Corps een groote rol gespeeld heeft. De organisatie ervan zal, in verband met het bestaan der Federatie, eenige wijzigingen ondergaan.

Met dankbaarheid moet worden gedacht aan die Corpsverenigingen, met name D.S. Tooneelgezelschap en Apollo, die steeds hunne medewerking verleenden ter wille van een liefdadig doel.

En wanneer ik hier dan even mag afwijken van de volgorde, die ik mij voorstelde, en ook memoreeren het aandeel dat het Corps en speciaal de Societeit Phoenix steeds heeft in het organiseren van het St. Nicolaasfeest voor de armste kinderen van Delft, dan voelen wij een diepe ergernis over ons komen ten gevolge van de grove onbillijkheden, die ons in de laatste weken door de Nederlandsche pers, hetzij door de redacties, hetzij door inzenders, werden toegevoegd. Wij kunnen ons echter troosten met de wetenschap, dat het geen kenners zijn van het huidige Corpsleven, zij, die hun vernietigend oordeel uitspraken. Waarlijk, een ieder, die ook slechts eenigszins op de hoogte is, en die ook de toestanden van vroeger overziet, weet dat er een vooruitgang van geestelijken aard bij de studenten is waar te nemen, en wij moeten het van harte betreuren, dat zooveel zich een oordeel aangematigd hebben, iets waartoe zij de competentie niet bezaten. Wij spreken hier geen oordeel uit over de feiten zelf, die in Utrecht gebeurd zijn, en die de aanleiding waren tot een campagne in de pers; wij constateeren slechts uit de wijze waarop men die feiten interpreteerde en er een oordeel uit vormde, dat men van het Corpsleven en het wezen van den huidigen groentijd meistens niet het minste en overigens slechts een flauw besef had.

Laten wij ons echter in onze ontstemming niet in de een of andere richting laten dringen; een reactie lijkt mij geenszins onmogelijk, doch acht ik verkeerd. Wij moeten evenwel trachten, naar eigen inzicht, ons van die hoogst onrechtvaardige blaam te bevrijden.

De inwendige toestand van het Corps is zeer goed te noemen; de Corpsfinanciën geven dit jaar waarschijnlijk aanleiding om een contributieverlaging te overwegen.

De groentijd verliep zonder enig onaangenaam incident, en wij rekenen er op, dat ook dit jaar niets zal gebeuren wat onheusch en ruw is te noemen.

Met de buitenlandsche studenten neemt het aantal relaties toe. Den 17^{en} September genoten een aantal Fransche studenten de Delftsche gastvrijheid, terwijl wij gedurende de maand November nader met onze Duitsche collega's in contact kwamen, waarvan wij menige aangename herinnering kunnen bewaren.

Nu de Nederlandsche Studentenorganisatie binnenkort goed zal zijn ingericht, kunnen wij dergelijke bezoeken, en nog van meerdere nationaliteiten nog menig maal verwachten, terwijl ook wij in de gelegenheid zullen worden gesteld het studentenleven in den vreemde, in het buitenland, te bezien.

Ook treurige gebeurtenissen in het Corps zijn te herdenken. Wij denken hier aan het droevig verdwijnen uit ons midden van Dick Peters en Gerrit van der Vegt, die wij niet zullen wederzien.

Laten wij thans de geschiedenis van onze geliefde Corpsvereniging eens nagaan. Het opnoemen der bewijzen

harer levenskracht, is een lange hulde aan hen, die het voorrecht hadden aan den bloei te mogen medewerken.

Eerstens dan onze Societeit „Phoenix”.

Mijne heeren! Veel behoef ik niet over haar te zeggen. Zij neemt zoo zeer en zoo ontegenzeggelijk de eerste plaats in ons Corps in, dat het overbodig is nader op haar prestaties van dit jaar in te gaan. Haar gastvrijheid en hare toewijding maken werkelijk ieder commentaar overbodig.

Twee onzer dierbaarste verenigingen vierden haar lustrum op waardige wijze. De uitvoering van het D. S. Tooneelgezelschap was schitterend, en zal velen, ook buiten het Corps nog menigmaal een blijde herinnering bezorgen.

Ook het lustrum van Laga is zeer geslaagd te noemen. Met trots kunnen wij op hare successen terugzien, en het is voornamelijk aan haar te danken, dat de klank „Delftenaar” zelfs in het buitenland een aangename is.

Het zou mij waarlijk te ver voeren indien ik u al de triomphen in uw gedachten terug moest roepen. Evenwel Eyken brengen wij hier nog eenmaal hulde.

Apollo en Caroussel gaven zeer goede en druk bezochte uitvoeringen.

Vrije Studie en de Debating-Club verheugen zich in een groote bloei, evenals de Rugby-Club, die er steeds toe heeft bijgedragen de goede naam van Delft tot in het buitenland te doen doordringen.

Vele Corpsverenigingen noemde ik niet, maar het is mij niet doenlijk hier al datgene wat zij hunne leden gaven te beschrijven.

Mijne Heeren,

mag ik thans eindigen met de aansporing aan U allen ook het komende jaar Uw zoo noodige aandacht te schenken aan alles wat het Corps betreft en de uitnoodiging met mij te drinken op den bloei van het Delftsch Studenten Corps.

EERSTE JAARS RIJJOOL.

Dit jaar is weer een oude, bijna vergeten mos in eere hersteld, n.l. het houden van de Eerste Jaars Rijjool op den Diës Natalis van het Delftsch Studentencorps.

Men vreesde eerst voor te weinig animo, maar dit bleek gelukkig ongegrond, gezien het zeer groote aantal deelnemers.

De stoet was als volgt samengesteld: Een Eerewacht, gevormd door 't Bestuur van de Delftsche Studenten Caroussel Vereeniging en eenige van hare Eereleden; de Senaat van het Delftsch Studentencorps; het Bestuur van de Societeit „Phoenix”; verder van Eerste Jaars: zes Roode Rijders, en negen wagens voorstellende:

De geboorte van het Eerste Jaar, de Electricatie van de tram, Cabaret de Gummidop, De Schrik der Jaffanisten, De Zomertijd, Een original Jazz-band, het groenenschandaal, een Apachenkroeg, de Mode-Show „Insulinde”, voorts een rijtuig met 3 zwaargemaskerden die indertijd als eerste jaars deze tocht nog hebben meegemaakt.

Verder de beroemde „vijf op de lange” en de orgeldraaiers die de heele tocht meemaakten. De route was de volgende: Markt, Koornmarkt, Oude Delft, Haagpoort, waar de stoet voor de Senaat défileerde.

De Senaat met Eerewacht en het Bestuur van de Societeit „Phoenix” namen het Jaagpad, daarentegen de stoet den Haagweg.

Na de Hoornbrug reed men gezamenlijk naar de Wyckerbrug, waar geborrelt werd en de Senaat drie prijzen verleende.

Via Rijswijk werd terug gereden en bij het binnenrijden in Delft de stoet ontbonden.

Wat het meeste opviel was de welwillende houding van

het publiek. Men vreesde dat Delft dergelijke feesten, die in negen jaar niet gehouden zijn, ontwend was. Dit bleek niet het geval en zal het een aansporing zijn voor het volgende eerste jaar dit feest door een langere voorbereidingstijd in oude glorie te doen herleven.

Delft, 28/3 '22.

H. F.

SPREEKTRIBUNE.

Mijne Heeren,

Dit spreekgestoelte heb ik moeizaam beklommen, om te speechn over speechn.

Om verwarring te voorkomen, wil ik tot het elementairste afdalen, en verklaren welke soorten van speechn er eigenlijk wel voorkomen. Ik zou ze willen verdeelen in 4 categoriën.

- 1°. Prettig voor den spreker, en prettig voor 't publiek, (zeer zeldzaam, tenzij beide in „kennelijken staat“).
- 2°. Vervelend voor den spreker, en prettig voor 't publiek (komt wel eens voor in Cabarets, indien de „witznen“ schuin).
- 3°. Prettig voor den spreker, en vervelend voor 't publiek, (vrijveel voorkomend, daar velen graag hun eigen stem eens hooren).
- 4°. Vervelend voor spreker en publiek. (Legio, commentaar overbodig).

Die vraag dringt zich thans aan ons op:
Hoe komen we in de 1e categorie? Hoe?
Hoe, mijne heeren? Hoe? Hoe! Hoe! (waf! waf!)

Voorwaar mijne heeren, ik en zal het U zeggen! Laat varen het principe van: „La parole nous est donnée pour cacher nos pensées!“ Ik zeg U met mijn meester Prof. Leacock: Weest oprecht! spreek de vloeiende waarheid, en ge zult zelf genieten, terwijl het publiek zich zeker niet zal vervelen!

De rede van een aantredend president van den Senaat zal dan ongeveer als volgt luiden:

„Vervloekt gepeupel! Nu ik dan tenslotte het besluit heb genomen om ander half mille op te offeren om een jaar lang het Heer te zijn, wensch ik niet, dat jullie mijn één-jarig siësta zult storen met vervelende onzin als b.v. een federatie, waarmee ze alle vorige Presidenten hebben dens-gepest.

Het spreekt vanzelf, dat een dergelijke bonte conglomeratie van óndingen slechts kan leiden tot een harlekijns-costuum, dat ik niet gelief te dragen.

De regeering wou 't nou eenmaal graag en ze hebben nou hun zin. Ga d'r nu in Godsnaam niet aan frunneken anders valt 't zoo uit elkaar.

Speciaal verzoek ik de individuën die een Senaatsring dragen, hun neus niet in onze zaken te steken. We kunnen onze lol best alleen op. De contributie motte jullie verdomd gauw betalen, anders krijg je een vuile boete an je broek!

Wat de Corpsverenigingen betreft, van enkele daarvan ben ik bestuurslid geweest, en jullie wilt me dus zeker wel gelooven, als ik je zeg dat 't treurig was, diep treurig!

Over Laga natuurlijk niets dan goeds, want ik knijp 'em voor derluis klauwen, die zoo'n rotzooi veroorzaken in den groentijd.

Nu zal ik maar ophouden, want 't begint me geducht te vervelen, en d'r staat een lekker soupeetje op me te wachten.

Saluut honden!

P.S. Als jullie willen vasthouden aan de bête gewoonte om samen te gaan blaten, brul dan maar één van die onzinnige latijnsche liedjes, maar laat ik 't niet hoeven aan te hooren!”

Een speechn tot den President van Apollo na een uitvoering zal aldus luiden:

„Raar-gerokte snuiter!”

Ik feliciteer je! Je hebt je keurig aan de traditie gehouden! 't Was weer aller-miserabelst!

Ik verzeker je, dat Beethoven en consoorten zich in hun kist hebben omgedraaid!

Natuurlijk heb jullie je zèlf weer dol geamuseerd!

Ja, hoor, ik weet er alles van; ik heb óók zusters die gek zijn op quatre-mains van één, twee, drie — voëtgestamp — in de maat. Ik begrijp heel goed, hoe lollig het is zoo allemaal te zamen tidelideli-boem-boem-sjrom-tètèretè te fluit-blaas-strijken, en samen te knarren dat de toehoorders tegen de muur op kruipen van ellende! En dan, hoe heerlijk is 't niet, om met gehuurde blaaspoepen samen lawaai te maken.

Waarom rallen de menschen anders zoo graag bij muziek van Smeehuyzen? Enfin, Pandjesjas, 't was weer dik in orde, ik verzeker je, dat ik me bij de viool-solo heb vastgeklemd aan mijn stoel van akeligheid.

Tenslotte zal ik je maar deze krans geven, hij kost 15 pop, (eigenlijk is 't de soep niet waard), met de verzekering dat ik de trap nog liever hoor schuren, dan dat hartverscheurend gejëngel van jouw bende!

Heb ik dat even gezegd?

Thans overgaande tot een dergelijke speechn bij het meer-hoofsche Tooneel:

„Beste Jonge!

Wèrkelijk, ik vind dat clubbie van jouw lang niet 't gekste.” Ha, ha!

Ja, ja, ik mag altijd graag eens een aardig meissie zien.

Hè, ouwe schurk, 't is wel leuk zoo, hè, die repetitietjes, met een koppie thee en een krakend koekie.

Ja, ja, je komp er zoo ècht in! Je heb nog eens een kansie om bij een aardige famielje an huis te komme, en een goedkoop dineetje op te loopen. Afijn je ziet, ik snap er alles van! En wat betreft dat stukkie vanavond, dat was natuurlijk veels te lastig voor jullie stommerds.

Enfin late we 't daar niet over hebbe, ik heb soms motte lache en 't bal zal ook wel aardig weze.

Nou, en hier heb je nou een korfie met blomme als je een leepert ben, dan geef je 't aan 't aardigste meissie.

Thans mijne Heeren, roep ik aller welwillendheid in, als ik 't waag te geven, een speechn bij de onderlinge wedstrijden van Laga gericht aan derzelve President:

„Lamlendige Voorknokker van de bende van de domme kracht!”

Het spreekt vanzelf dat 't me hoegenaamd niets kan verdommen, wie van je rauwe volgelingen nou eigenlijk wel 't hardste kan trèkken! Als ik dat zweetend vee, zoo in die pijpenlaaien zie sjorren, dan geloof ik heusch wel, dat een van beien 't eerste aan het eind is.

Laat ik daarom niet langer leuteren, jullie bent niet waard dat ik me zoo moe maak.

Als jullie me genoeg te eten en te drinken geeft, wil ik nog wel een tijdje in een bakje heen en weer rijden. Maar, dikhuidige manmouthen

(Tumult, ik wordt van de tribune gesleept en zal binnenkort wel niet meer zijn, of althans niet wel meer zijn).

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Mooi was ze, lang, blond en tenger met iets heel, heel zachts in haar blauwe oogen.

Steeds moest ik aan haar denken, telkens weer door al het geroezemoes hier heen. Bij elk wild feest zag ik in eens die ernstige blauwe oogen voor me. Dan was 't of

er plotseling iets in mij knarste. Dan moest ik in een stil hoekje gaan zitten . . .

Ik werd wakker geschrikt door een vriend:

„Kom! enthousiast kerel!”

Het vuur laaide op, ik vergat alles en denderde mee.

De volgende dag durfde ik niet aan haar denken. Het was of ik iets bezoedelen zou.

Ik probeerde mezelf wijs te maken, dat ik toch voor- eerst student moest zijn, mee moest feesten en roesde weer door.

Maar steeds weer, steeds weer, kwam het terug, zag ik dat blonde kopje weer voor me!

Ik moest weg, weg van die heele vriendentrop. Dan sloot ik me alleen in mijn kamer op. Ik stak mijn kleine bureaulampje aan en trachte te werken.

Maar weer doemde dat ééne beeld voor mij op. Na elk vraagstuk, na elke pauze dwaalden mijn gedachten af.

Zoo vond ik mijn rust. Steeds meer kwam dat verlangen in mij op, alleen te zijn, of met mijn eenige vriend hier, erover te praten.

Zoo doofde die lust tot wild uitleven. „Das Wein, Weib und Gesang” vloaide weg. Weg, dat eeuwige wilde vuur, dat altijd brandende onbestemde verlangen. Alleen het fijne, zachte meisje. O! dat gaf rust!

„Er in getrapt” hoonlachten de vrienden.

„Ja! er in getrapt, met hart en ziel!” De heele wereld mag het weten. Roes jullie maar door! Leve het „vrije” studenten leven! Per slot van rekening trap je er toch in. En, bedenk dit wel: Er zijn maar heel, heel weinig echte „fijne meisjes”, o zoo weinig! Ik heb lang om mij heen gekeken en veel meisjes ontmoet. Maar ik heb er maar één gevonden. En als je er een gevonden heb, trap er dan in, als je het zoo noemen wil. Maar, dan ook met hart en ziel!

En durf het rond te schreeuwen en wees goddomme niet te sullig je er voor te schamen.

FEUILLETON.

OCEANA.

Tooneelspel in 4 bedrijven.
DOOR WILLEM PERK VAN LITH.

Dramatis Personae.

Robert Mayland, grootindustrieel, fantast, man van zaken, gebarend in wijde vlucht.

Oceana Mayland, zijn dochter, door een godheid met vaste hand tusschen de menschen geplaatst als een symbool, een herinnering.

Erwin Lhassa, de altijd verliefde.

Tristan de Caulaincourt, nerveus, intellectueel. Hij is de Westersche ingenieur-gevoelsmensch die men over twintig jaren vaak zal kunnen aanwijzen.

Erica Lhassa, zuster van Erwin, de romantisch hartstochtelijke.

Tamuto, oosterling, met de trouw en de geslotenheid en het verstand.

Jozef Gemma en Geertruida Gemma, Hollandsche renteniers, grijs, overgebleven uit de Oude Wereld.

Het stuk speelt op het eiland Eimeo in den Stillen Zuidzee, omstreeks het jaar 1950—1970. Gezelschapseilanden zijn dan een verkeercentrum voor de nieuwste wereld, de Pacific, geworden.

Acte I.

Galerij van Mayland's huis. Het onveranderlijke blauw van de Oceanische lucht. — Morgen. — De Gemma's, Jozef en Geertruida op.

Jozef. Een heele tocht, vrouwtje, een heele tocht!

Geertruida. Maar ik vind het heerlijk, zoo langs de rotsen

Soms laait het oude vuur weer op. Dan moet ik weg, een donderende jool! Vrij! Vrij!

„De vrienden” mompelen: Het is een schandaal. Enkelen begrijpen.

Gelukkig, zij is verstandig en begrijpt het ook en vergeeft het.

D.

FRAGMENTEN UIT EEN SONNETTENKRANS.

MIJNBOUWBOUTADE.

Nu moet ik lacy! hier vandaan
En sjeezen gaan en sjeezen gaan
Om nooit meer weer te keeren.
De steenen die ik gadesla
In deze la van de T. H.
Die kan ik toch nooit leeren.

Nu moet ik eindlijk uit de laan
En biechten gaan en biechten gaan
Bij mijnen Oude Heere
Opdat die argelooze pa
Uit zijne la betalen ga
Mijn wondergroote beeren.

Doch lacy! wat moe'k dan gaan doen
Om met fatsoen om met fatsoen
Toch aan mijn brood te komen.
Gaan trouwen? Dan hang ik liever aan mijn nek
(Tong uit mijn bek) tot ik verrek
Aan een der hoogste boomen.

te wandelen. Het huis van Mayland ligt zoo mooi tegen de hoogte op — en dan dat prachtige uitzicht op de zee!

Jozef. Prachtig, prachtig! Een paradijs, heel Eimeo, en die lucht, die lucht — zoo versterkend en zuiver

Geertruida. Maar ik zou toch niet hier op het groote huis willen wonen — het is me allemaal te groot en te breed, zoo met die lanen en bosschen. . . .

Jozef. Veel te groot en te breed — daar hooren wij niet in — dat maken we niet vol — wij moeten in ons kleine huisje in de bocht blijven.

Geertruida. Zoo mooi, hé, dat wit van ons huisje onder tegen de donkere rotsen!

Jozef. En de planten in ons tuintje — de kastanje staat zoo goed. Ik had nooit gedacht dat de kastanje zoo mooi zou worden in dat eene jaar dat we hier zitten.

Geertruida. Nooit gedacht — ik had het ook nooit gedacht. We worden hier overladen met moois en heerlijks — als het maar niet te veel wordt, als het ons maar niet overstelpt.

Jozef. Als de drukke tijd van de bloei maar voorbij is en we maar in ons huis mogen wonen, dan ga ik de tuin weer eens ompsitten en dan zal ik nieuwe planten zetten aan de Oostkant.

Geertruida. En dan denk ik er over nieuwe gordijntjes voor de onderruiten te hangen, zoo in een driehoekje, dat staat zoo aardig. Wat denk je van paars?

Jozef. Paars bij het wit, dat zal erg aardig staan.

Geertruida. Of rose.

Jozef. Ja rose, je moet rose nemen. Rose bij het wit — dat zal mooi zijn, héél mooi — en dan een ribes in de tuin. Zou de ribes in dit klimaat kunnen?

Geertruida. Alles groeit en bloeit hier — wie had ooit gedacht dat twee van die stramme oudjes als wij nog eens zoo'n leven zouden krijgen — hier in de Stille Zuidzee? Het is eigenlijk veel te mooi, veel te mooi voor ons.

Jozef. Dat is het eigenlijk. Ik heb zoo'n voorgevoel dat er iets minder prettigs gaat gebeuren.

MODECAUSERIE.

Gij allen die dit stukje onder oogen mocht krijgen, verwacht niet te veel van den inhoud, afgaande op de titel; het zou u tegenvallen.

Gij, lezeressen, hoopt natuurlijk de noodige voorspellingen te hooren over „hoe de mode deze zomer zijn zal”; maar mocht gij willen weten hoeveel cm. de rokken verlengd zullen moeten worden; wat voor kleur „en vogue” zal komen; of de hoeden hoofdzakelijk van „paille” gedragen zullen worden, al of niet gegarneerd met rubans, aigretten en wat dies meer zij, ik geef u den raad, schaft u een „Très Parisien” aan of een „Chiffons”, daar zult u meer wijsheid uit kunnen putten.

Gij, lezers, die zich uit nieuwsgierigheid aan dit artikelje waagt, in de hoop allerlei, voor u nog mysterieuze, toiletgeheimen der vrouw onthuld te zien, ik raad u aan, sla dit stuk gerust over en wacht tot u eens getrouwd zult zijn, maar vooral met een „beeldschoone” vrouw en zijt gij gelukkig getrouwd, dan nog zal het hoogstwaarschijnlijk jaren duren, eer u achter bovengenoemde geheimen gekomen zult zijn.

Neen, dit stukje zal slechts, zooals de titel aanduidt, een onschuldig praatje zijn.

Ik liep eens in Den Haag, alleen, en was zonder eenige aanleiding gaan nadenken over het spreekwoord: „Het zijn sterke beenen die de weelde dragen.” Onbewust begon ik opletter om me rond te zien, totdat me opeens de groote absurditeit van bovengenoemd gezegde opviel. Al die honderden ragfijne kousen, die kleine schoentjes van peau de suède, zij of brocaat, vertegenwoordigen ze geen kapitalen? En deze weelde, dikwijls van een uiterst raffinement, waren het juist de „sterkste” beenen die ze droegen? Waren het niet eerder de smalste enkeltjes, zoo dun als konden ze elk oogenblik doorbreken, de kleinste voetjes, zoo teer dat je niet begreep hoe ze op de ruwe straatsteenen

Geertruida. Kom, kom! Waar zou Mayland ons voor hebben laten roepen? Er zal toch niets aan de hand zijn? En zoo haastig allemaal, zoo vreeselijk vlug en druk, alsof er...

(Mayland op, druk en gehaast. Omstandige wijde gebaren. Achter hem Tamuto, rustig, eenigszins in zichzelf gekeerd).

Mayland. Mevrouw Gemma! Kerel! Alles wel? Vergeef dat ik laat ben — en conferentie met de arbeidersdelegatie.

Jozef. Moelijkheden in de bedrijven?

Mayland. Niets, geen vuiltje aan de lucht! Instemming. Nieuwe plannen. Heel tevreden, alles tevreden, — opgeruimd, werkwillig. Gaat goed, gaat prachtig. — Maar wat ik met U te bespreken had — dat is minder plezierig — een pijnlijke — een onaangename kwestie.... Wilt U mij uw huis verkoopen? Daar! Mis, heelemaal mis — zoo moet het nietaangepakt worden — ik ben niet tactvol. Tamuto! (gaat naar het andere eind van de veranda in de tuin kijken).

Tamuto. Mijnheer Mayland heeft het U al gezegd — hij wil U uw grond met alles wat er op is — de eenige op het eiland die nog niet in zijn bezit is — afkopen. De zaken moeten uitgebreid worden. Er zal een scheepswerf gelegd worden in het Noordelijk deel van het Eiland. De rotsen achter uw huis en de grond er voor is de meest geschikte — de eenige geschikte plaats.

Mayland. Ik vind het ellendig, dat ik U nu op eens zoo'n verdriet moet doen, en dat zoo....

Jozef. Maar mijn beste vriend, is dat nu zoo erg? De wereld is toch nog groot genoeg, we zouden toch naar Aleuta kunnen trekken, of een ander eiland van de overkant....

Mayland. Neen, dat wil ik in geen geval, u blijft op Eimeo U kunt in de buitenwijken van Quiros — of wacht, ik heb het! Aan de Westkant bij de Zoetwaterbaai is nog veel land open — in vier dagen staat er een nieuw huis voor U.

Geertruida. Dan is alles immers goed. We zullen het huis dadelijk ontruimen. Die vier dagen — misschien duurt het wat langer, — zullen we toch in de stad wel een onderkomen vinden.

Mayland. U komt hier op het huis logeeren. — Natuurlijk.

voort konden, ware het juist die niet, wier „chaussure” en „hosiery” de grootste sommen vertegenwoordigden?

Zijden kousen, vindt men ze niet alleen bij uitzondering in schoenen no. 42? Een Amerikaansch student schreef eens: „Nobody sees a big hole in a little girl's stocking but a little hole in a big girl's stocking will start a parade.”

Nu is het een feit dat big girls, gevolgd door a parade van mannen, een nog forscher indruk zal geven; zooiets als een stoere fröbelschooljuffrouw die haar leerlingetjes op een wandeling aanvoert (kleine meisjes zullen in dit geval eerder een hulpbehoevend aanzien krijgen, een soort bescherm-jullie-me-alsjeblijft-air:) dit even terloops. En aangezien zijden kousen nu eenmaal de kwaal hebben, heel gouw een gaatje te vertoonen, of een ladder (wat nog erger is), zijn big girls wel gedwongen, willen ze de kans ontlopen bovengenoemd effect te verkrijgen, zich bij meer degelijk materiaal te houden.

Nu ik het eenmaal over het onderwerp „kousen” heb, kom ik als vanzelf te spreken over de „gekleurde.” Deze zijn van grooter belang dan men aanvankelijk wel zou vermoeden, zijn ze niet immers een van de in het oog loopende kenmerken van de emancipatie der vrouw? Jarenlang was deze gedwongen zwarte, hoogstens bruine of witte kousen te dragen; jarenlang had de man het monopolie van gekleurde beenbedekking.

De vrouw, eindelijk aan haar slavenketenen ontrukkt, eischte voortaan ook dit recht het hare te mogen noemen.

Zoo deed de gekleurde kous haar intrede in de modewereld, als teeken van de overwinning der vrouw, gelijk met de damespyama en het vest in het mantelpak. De man echter, bewust van zijn nederlaag, had zich te houden aan het gekleurde shirt met slap boordje, daar de teere vrouwenhals, niettegenstaande alle emancipatie, op den duur niet tegen het schrijnend-harde van een gesteven boord opgewassen scheen en de „gelijkheid” nu door de overhemdblouse met hooge kraag verkregen kan worden.

Ik zal de bedienden sturen om uw boel te halen — u blijft vanavond hier eten.

Geertruida. Kom Jozef, dan gaan we.

Mayland. Vergeeft U mij mijn ruwheid? — Het was noodzaak, ik had geen andere keuze, en er moest snel gehandeld worden.

Jozef. Maar wij begrijpen het best — je zaken moeten uitgebreid....

Mayland. Het gaat niet om eigenbelang — tenminste niet direct, ik ga een vloot bouwen — schepen naar het model van Tamuto, om die stakkers uit de groote vastelandsteden naar de wildernissen te brengen.

Geertruida. O wat een mooi idee van U.... die menschen te verlossen!

Mayland. Ach mevrouw! De menschheid is maar niet zoo ineens te verlossen. Vergeleken bij wat er zou kunnen gebeuren is het een kleinigheid — geen wereldwerk, maar liefdadigheid. Hoeveel kan ik er in twee, drie jaar vervoeren? Hoogstens vier, vijf millioenen — en die kan ik dan nog maar net aan grond en bouwstof helpen. Verder moeten ze alles zelf doen. Het zal prachtig zijn, al die millioenen die op weg waren machines te worden — in eens: leven en werk te geven. Wat zullen zij vechten! Wat zullen zij sterk worden!

Jozef. Maar al die grond, die wildernissen?

Mayland. Al opgekocht, door een groote vennootschap: Brazilië, Siberië, Nieuw Guinea, Borneo — allemaal stukken onontgonnen gebied. Arbeiders aan de schepen heb ik ook al — mijn eilanders helpen me allemaal, binnen een maand is de heele Gezelschapsgroep één groote scheepswerf. Een maand later komen de eersre reuzenschepen in de vaart — het transport begint. Over een jaar is Nieuw Guinea een bewoonbaar land, dan volgen de anderen.

Jozef. Maar het kapitaal?

(Wordt vervolgd).

Dit gekleurde shirt nu is, om z'n vele mogelijkheden, door een bepaalde categorie mannen met beide handen aangenomen n.l. de artisten en artistieken, die hier in Delft hoofdzakelijk vertegenwoordigd worden door de bouwkundige studenten. Is het niet een genot voor het kunstzinnig oog al deze shirts in de grootste verscheidenheid van kleuren: bruine shirts en grijze shirts, mauve shirts en zwarte shirts, gestreepte shirts en geruite shirts, als de kleur vooral maar heel donker of sterk sprekend is. Deze wezens, kortweg met den naam B's aangeduid, zijn door hun studie uit de aard der zaak zoo geheel in het begrip „kleur” opgegaan, dat ze willens en wetens deze hooge kleurenculte tot in de uitersten van hun kleeding doorvoeren. Tot wat voor vele kleurschakeeringen kan 't ook niet leiden, al die shirts en dassen en sokken en zakdoeken. Heeft men drie keer een teekening afgewasschen zonder nog de goede toon verkregen te hebben, dan kan men thuis uren lang in zijn garderobe zoeken, sokken bij zakdoeken houdend en dassen op shirts passend, tot men opeens tot een verrassende combinatie komt. Of een wanhopig-rondwalende blik van een arme zwoeger op teekenzaal, valt toevallig op zijn buurman wiens gelukkig gekozen kleur overhemd hem tot een genialen inval inspireert.

Doch ook de meisjes die zich aan dit schoone vak wijden zijn door deze kleurenkoorts aangetast. Zoeken zij niet minitieuus hun taschjes uit in de kleuren der jurken, de streepjes in hun kousen bij de kleuren van hun mantels? Er was zelfs een meisje dat een bepaalde kleur jumper moest hebben, passend bij een stel kousen, die op hun beurt precies in de kleur waren van een bepaalde zakdoek die ze eens gekocht had omdat hij zoo mooi paste bij de kleur van de inktvlekken die ze altijd op haar vingers had, zoodat deze bewuste vlekken niet te veel in het oog zouden loopen.

Men kan natuurlijk alles overdrijven.

P.

STUDIE EN TECHNIEK.

CENTRALE COMMISSIE TOT BEHARTIGING VAN DE STUDIEBELANGEN DER INGESCHREVENEN AAN DE TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

De President en de Secretaris houden spreekuur elke Woensdag van 11^{1/2} tot 12^{1/2} uur, ten huize van den Secretaris, Laan van Overvest 54.

Den Haag, 28. 3. 1922.

Geachte Redactie.

Naar aanleiding van Uwe bespreking van het Hofplein-ontwerp van Dr. Berlage, wenschte ik het volgende op te merken:

U schrijft o. a.: „En men ziet dan, dat hier geen andere logische bevredigende gedachtengang mogelijk was geweest. Haast onbegrijpelijk zijn dan ook de bezwaren, die van verschillende kanten zijn opgeworpen, enz.”

Ik ben het hier absoluut niet mee eens. Aesthetisch kan ik mij, op een paar kleinigheden na, zeer goed met de oplossing van Dr. Berlage vereenigen.

Dr. Berlage heeft in zijn lezing afgegeven op de vele bochten en kronkels, volgens welke het verkeer tegenwoordig over het Hofplein wordt geleid. De verkeersoplossing van Dr. Berlage komt mij voor niet veel minder rijk te zijn aan zulke verkeersbelemmeringen.

Tegen de economische zijde zijner oplossing heb ik echter de grootste bezwaren. Dr. Berlage wil n.l. verscheidene huizencomplexen onteigenen en afbreken en tot een plein vormen en daarentegen grond, die nú plein is,

bebouwen. Men behoeft niet te vragen, welke enorme kosten hiermee gemoeid zullen zijn.

Waar volgens mij, onze bouwkunst geheel of gedeeltelijk de toestand van onze maatschappij moet weerspiegelen, zooals die nú is, ligt het voor de hand, dat, bij de tegenwoordige afwezigheid van alles wat op materieele algemeene welvaart lijkt (vooral bij 's Rijks schatkist en die van gemeenten en provincies), de architect de uiterste spaarzaamheid heeft te betrachten t.o.v. materialen en geld. Wat dit laatste betreft vind ik de oplossing van Dr. Berlage al zeer weinig geslaagd.

Verder beweert U, dat het hier om een ideale oplossing gaat. Dit m. i. niet juist. Het is uitsluitend een verkeersvraagstuk. Indien er door de uitbreiding van het verkeer geen verkeersmoeielijkheden waren ontstaan, zou men geen Hofplein-vraagstuk hebben gekregen.

Eisch is dus een goede verkeersoplossing; op het oogenblik verder niets.

Later, als de materieele welvaart is teruggekomen, kan men aan een ideale, aesthetische (eventueel kostbare) oplossing denken. Dán kunnen de architecten met een gerust hart de welvaart in hun oplossing doen spreken.

Op het oogenblik moeten wij echter eens denken aan wat de heer Timbergen in zijn lezing heeft gezegd.

Hoogachtend,
M. GERRITZEN, B₂.

ELECTROTECHNISCHE VEREENIGING TE DELFT.

Lezing op Donderdag 6 April, 's avonds 8.15 uur in Zaal β van het Laboratorium voor Natuurkunde en Electrotechniek.

Spreker: Jhr. J. C. MOLLERUS.

Onderwerp: De Nederlandsche Organisatie van Electro-technische Werkgevers.

HET DUITSCHE BOEK.

Het Deutsche boek is steeds, ook voor den oorlog, een geliefd object geweest op elk gebied. Deutsche wetenschappelijke werken stonden bij de buitenlandsche werken bijna steeds bovenaan in aantal en belangrijkheid, ja in vele gevallen overtroffen zij hierin ook de Nederlandsche. En de Deutsche roman werd eveneens zeer veel gelezen, niet het minst omdat de taal meer overeenkomst met het Nederlandsch toont en dus gemakkelijker te verstaan valt dan Fransch of Engelsch. Door een verstandelijke prijspolitiek wisten de Deutsche uitgevers een markt voor hun boeken te verkrijgen, die hen een belangrijken voorsprong op andere landen gaf. Waar nu in dezen tijd van benarde valutaomstandigheden voor Duitschland de meest eigenaardige voorvallen met Deutsche waren — en dus ook boeken — zich voordoen, de meest fantastische verhalen over prijzen rondgaan en eigenlijk niemand meer weet, wien te vertrouwen en waar zich aan te houden, lijkt het niet ondienstig, een klein overzicht te geven van hetgeen ter zake geschied is en hoe de tegenwoordige toestand zich ontwikkeld heeft; als richtsnoer voor het boekenkoopend Nederland kan het wellicht eenige beteekenis hebben.

Toen na den oorlog de Deutsche grens weer open ging en de Mark tegelijk zijn koopkracht grootendeels had verloren, was men ter plaatse natuurlijk nog niet voorbereid op een toestand als nog nooit gekend; de algemeene, groote „Ausverkauf” van Duitschland begon en het boek bleef bij de andere artikelen niet achter. In dezen tijd hebben de Nederlandsche boekhandelaren veel critiek op hun prijspolitiek moeten vernemen: het regende ingezonden stukken in de dagbladen, waarbij met voorbeelden werd aangetoond, dat de boekhandelaren winsten van 400 en 500 % namen, door bijv. boeken, gekocht tegen een Markenkoers van 10 cent, tegen een koers van 40 cent omgekeerd aan het Nederlandsche publiek te verkoopen. Aldra echter wist een groot gedeelte van het publiek zelf den weg te vinden, tot dusverre door de boekhandelaars bewandeld: zoodra de relaties met Duitschland weer wat normaler werden, plaatsten

vele grootere en kleinere boekenverbruikers hun orders bij den boekhandel in Duitschland en profiteerden aldus van den lagen koers. De groote massa blijft echter ook in zulke gevallen traag en geeft liever vlak naast de deur wat meer, dan een handelsrelatie met verre landen aan te gaan, brieven in een vreemde taal te moeten schrijven, cheques te zenden en al die soesa meer. En de Nederlandsche boekhandel, hierop speculeerend, hield zijn prijzen hoog, nog steeds een behoorlijke koerswinst makend; men mag hierbij echter niet uit het oog verliezen, dat bij lagere prijs de marge hooger mag zijn dan bij hooger prijs, omdat in het eerste geval de omzet kleiner en de onkosten dus relatief hooger zijn; de billijkheid mag echter niet overschreden worden, dit wreekt zich toch vroeg of laat.

Bij het intreden van een rustiger toestand in Duitschland, toen men de zaken wat meer bezonken ging beschouwen, werden al spoedig maatregelen beraamd om de „Ausverkauf“ van het land tegen te gaan, wat men meende te moeten zoeken in een verhoogden prijs voor boeken, die door het buitenland werden gekocht. Aldus sneed het mes van twee kanten: eenerzijds werd door een opheffing van de overdreven goedkoopte voorkomen, dat geen enkel boek meer in het land zou blijven tāt schade der wetenschap, en anderzijds liet men het buitenland op aanzienlijke wijze bijdragen in de kosten om nieuwe drukken van de boeken te vervaardigen, iets wat anders in vele gevallen onmogelijk geweest ware. Door het Rijk werd een toeslag van 100% voor de landen met hooger valutastand bepaald, terwijl aan de in het leven geroepen „Aussenhandelsnebenstelle für den Buchhandel“ te Leipzig het toezicht op de naleving dezer bepaling werd opgedragen. Deze Aussenhandelsnebenstelle is een merkwaardig instituut; onder leiding staande van den „Reich-bevollmächtigter“ Otto Selhe, heeft zij niet alleen de bevoegdheid en den plicht voor het nakomen van bovengenoemde wettelijke regeling te waken, doch tevens heeft zij de taak, toezicht te houden op de naleving van alle bepalingen en prijsvaststellingen, welke individueele uitgevers op hun boeken van toepassing wenschen te brengen. Een zonderling mengsel dus van publiekrechtelijke en privaatrechtelijke taak, welke haar is toebedeeld! Ieder boekhandelaar nu, die, hetzij in het groot of het klein, boeken wil uitvoeren, moet de zending met de rekening indienen bij de Aussenhandelsnebenstelle; deze onderzoekt dan, of op de rekening eerstens is voldaan aan den algemeenen plicht om 100% opslag op den Duitschen prijs te nemen, en tweedens of het wellicht boeken betreft van een uitgever, die verder strekkende bepalingen heeft en of aan die bepalingen is voldaan; zij heeft het recht om het bijbehorende pakket te openen, om te zien of dit werkelijk het in de rekening genoemde bevat. Klopt alles, zoo worden rekening en pakket van een zegel voorzien en kan uitvoer langs wettigen weg plaats hebben; pakketten zonder zegel worden aan de grens onherroepelijk teruggevoerd.

Was reeds tegen de 100% opslag in Nederland een storm van verontwaardiging opgegaan, de hernieuwde daling van de Mark in October l.l. bracht Duitschland in zulk een benarde positie, dat in plaats van verzachting tot verscherping werd overgegaan. De rijksregeling bleef dezelfde, doch vele uitgevers vonden een nieuwe uitkomst in de vorm van berekening in buitenlandsch geld. Wanneer dit met overleg en billijkheid geschiedt, kan het zeer gunstig werken, door het koersrisico op het buitenland over te brengen, dat in vele opzichten toch in gunstiger omstandigheden verkeert; echter hebben de uitgevers dit middel uitgebuit tot de zuiverste afzetterij van het buitenland, dat toch wel zou betalen. Wanneer de Mark op 2 cent staat, geldt een omrekening van de prijzen tot een Mark = 8 of 10 cent niet meer als een eerlijk middel tot redding van Duitschland, doch uitsluitend als infaam spekken van eigen zak. Van dit middel hebben zelfs groote wetenschappelijke uitgevers als Vieweg, Teubner en Borntraeger zich niet ontdaan, het grofste misbruik te maken. Men heeft dus nu uitgevers, die zich tevreden stellen met de wettelijke 100%, andere die 200% en 300% nemen en eindelijk degenen, die buitenlandsche prijzen voor hun uitgaven vaststellen. Over het geheel van bureaucratistische middelen, omslachtige handelingen en onverkwikkelijke formaliteiten die dit gansche systeem meebrengt, willen wij hier verder zwijgen. Slechts willen wij wijzen op de gelegenheid tot allerlei ontduikingen, knoeierijen en immoreele handelingen welke hierdoor op ruimen schaal wordt geopend. Het groote

prijverschil tusschen het boek in Duitschland gekocht en op wettige wijze uitgevoerd kan niet anders dan velen aanlokken tot smokkelpartijen op meer of minder groote schaal. En het in den grond billijke en rechtmatige pogen van Duitschland om niet leeggekocht te worden leidt in zijn excessen tot een verwildering van zeden aan allen kant: Deutsche boekhandelaars ontzien zich niet, wanneer zij maar een gaatje vinden, om de wet te ontduiken en geheele systemen worden hiervoor uitgedacht; buitenlanders smokkelen op schaamteloze wijze boeken over den grens en maken in hun land goede prijzen voor het bijna voor niets ingekochte; en tenslotte ontzien de buitenlandsche koopers zich niet, door hun vraag, dergelijke praktijken in de hand te werken.

Eindelijk is ook de omvang hiervan tot de autoriteiten in Duitschland doorgedrongen en is men gaan inzien, dat op deze wijze het Deutsche boek of in het buitenland niet meer gekocht kan worden wegens den abnormaal hoogen prijs, of daarheen slechts afvloeit langs ongeoorloofden weg. Dat dit gevaar voor de Deutsche cultuur medebrengt, zal wel het meeste gewicht in de schaal gelegd hebben, en zoo is men er toe gekomen, tegen 1 April a.s. een regeling te treffen, waarbij toeslagen boven 200% in het algemeen niet zullen worden goedgekeurd.

Zoowel voor een doelmatige verspreiding van het Boek, als voor het hooghouden van den zedelijken norm, is het te hopen, dat deze bepaling een gunstige werking zal hebben en dat de vele gelegenheidsboekhandelaren hun bedrijf als niet meer loonend zullen moeten sluiten. Want, hoe kleiner het verschil tusschen Deutsche en buitenlandsche prijs, hoe minder aantrekkelijkheid zulk een gelegenheidshandel biedt en des te minder aanleiding is er, zich van dergelijke lieden te bedienen. Doch bij den importeur moet dan voorzitten een streven naar billijke berekening, opdat niet weer hetzelfde spel zich herhale en hij niet andermaal in een kwade reuk kome. Heeft de studentenmaatschappij dan ook niet haar eigen instelling, die een wakend oog houdt op de inachtneming van deze billijkheid?

H. K.

SCHAAKRUBRIEK.

Alle correspondentie, deze rubriek betreffende, te richten aan J. R. G. DE VEER, Danckertstraat 27, 's Gravenhage.

De eerste partij van de match Tollenaar—De Veer is geëindigd met winst voor den heer Tollenaar, die de partij buitengewoon goed behandelde, en den tegenstander steeds meer in het defensief drong. Hieronder volgt zij.

PARTIJ No. 3.

Spaansche Partij.

F. Tollenaar (wit).

1. e2—e4
2. Pg1—f3
3. Lf1—b5
4. Lb5—a4
5. d2—d3

G. de Veer (zwart).

1. e7—e4
2. Pb8—c6
3. a7—a6
4. Pg8—f6
5.

Deze tamme zet is afkomstig van Anderssen, den grooten Duitschen meester. De zet heeft het groote voordeel, dat de gelegenheid om c3 te spelen niet gecoupeerd is zooals met 5. Pc3 het geval is.

5.
6. o—o

5. Lf8—c5
6. b7—b5

Zwart bevrijdt zich van den druk van den looper ten koste van een ontredder pionnenstelling. Aardig is het hoe wit, zij het dan in een vrij ver gevorderd stadium der partij, hieruit voordeel weet te trekken.

7. La4—b3
8. Lc1—g5

7. d7—d6
8.

Deze zet is hier niet op zijn plaats. Le3 was de zet waarop na 8. Le3, Le3: 9. fe: wit een keurige stand heeft.

8.

8. Lc8—e6

Beter, zelfs afdoende was hier 8. h6. Na 9. Lf6: ,

Df6: staat zwart zeer goed, en na 9. Lh4 volgt g5 met sterken aanval voor zwart. Wit speelt dus het beste 9. Le3.

9. P b 1 — d 2 9. o — o ?

Vanaf dezen zet volgt zwart een geheel fout systeem. De zet op zich zelf is niet zoo heel slecht, maar het geheele plan van zwart is foutief.

10. c 2 — c 3 10. D d 8 — d 7 ? ?

Zwart vervolgt consequent. Wit gaat graag op het plan in, ziende dat de open g-lijn voor hem niet zoo gevaarlijk is.

11. L g 5 × f 6 11. g 7 × g 6
12. P f 3 — h 4 ! 12. K g 8 — h 8
13. P d 2 — f 3 13.

Wit staat voortreffelijk, terwijl zwart's stukken een gedrongen positie innemen.

13. 13. T f 8 — g 8

Met dezen zet heeft zwart's aanval reeds het maximum van intensiteit bereikt.

14. K g 1 — h 1 ! 14. d 6 — d 5 ?

Zwart heeft nu eenmaal een aanval (?), waarom dan niet Tg7 gevolgd door Tag8 gespeeld?

15. D d 1 — e 2 15.

Deze zet is niet zoo goed, ofschoon wit een zoo overwegende stelling heeft, dat één of meer slechte zetten hem niet deren. De zet was hier: 15. Ld5:, Ld5:: 16. ed:, Dd5. waarop wit met 17. Pf5 een geweldigen druk op het zwarte spel uitoefent. Speelt zwart dan 17. Pe7, dan volgt 18. Ph6, Tg6; 19. Dd2, Pg8.

15. 15. d 5 × e 4
16. D e 2 × e 4 ! 16. f 6 — f 5

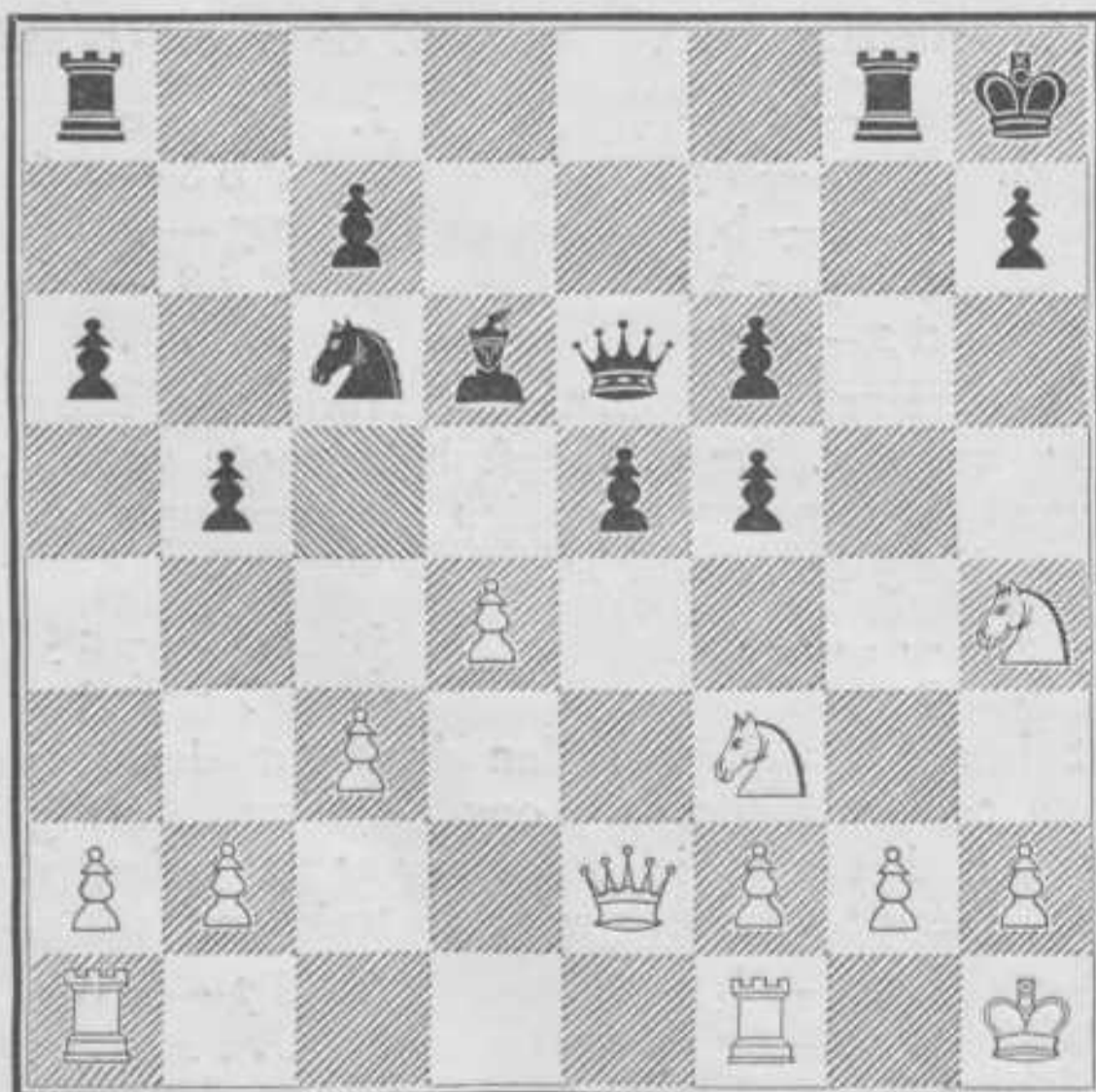
Zwart wil zich ruimte verschaffen.

17. D e 4 — e 2 17. f 7 — f 6
18. L b 3 × e 6 18. D d 7 × e 6
19. d 3 — d 4 ! ! 19.

Van hieraf speelt wit meesterlijk. Zwart doet vertwijfelde pogingen zich los te werken, doch wit laat hem hiertoe geen gelegenheid.

19. 19. L c 5 — d 6

Stelling na 19. Ld6
Zwart.

Wit.

Zwart kan den pion wegens Dameverlies niet nemen.
20. T f 1 — d 1 ! ! 20.

Een fijne zet. T a 1 moet het overwicht op den Damevleugel aan wit verschaffen!!

20. 20. P c 6 — e 7
21. d 4 × e 5 21. f 6 × e 5
22. a 2 — a 4 ! ! 22.

Zwart dacht zich juist een weinig uit de drukkende situatie bevrijd te hebben, doch wit maakt aan alle hoop een einde.

22. 22. T a 8 — b 8

Er dreigde een pion genomen te worden.

23. a 4 × b 5 23. a 6 × b 5
24. T a 1 — a 6 ! 24. D e 6 — f 6

Dit dreigt een paard te winnen door e4. Wit laat zich echter niet verschalken en speelt

25. g 2 — g 3 ! 25. P e 7 — g 6

Iets beter is misschien 25. e4, bijv. 26. Pd4!, b4 27. cb:, Tb4:; 28. Pc6, Db2:; 29. Db2:, Tb2; 30. Pe7:, Le7:; 31. Pf5: enz.

26. P h 4 — g 2 26. T g 8 — e 8
27. h 2 — h 4 27. P g 6 — f 8 ?

Zwart die in grooten tijdnood was, verzuimde hier de zet e4, het laatste flauwe remisekansje.

28. T d 1 — d 5 ! 28. c 7 — c 6 ? ? ?

Zwart moest wegens gebrek aan tijd à temps spelen. Vandaar deze blunder. Hij gaf tegelijkertijd op. Immers na Tc6: dreigt zoowel looperverlies als verlies van een tweeden pion op b4. Den heer Tollenaar komt allen lof voor deze keurige partij toe!!

De bliksemwedstrijd wordt wegens Apollo-uitvoering verzet op Dinsdag 4 April des avonds te 8 uur.
Teekent in op de lijst!!!!

UNIVERSITEITS-BOEKENCENTRALE
(Boekcentrale der Ned. Stud. Org.)

In verband met het feit, dat het afhalen ten onzent der bestelde boeken vaak zeer onregelmatig geschiedt, hebben wij ons genoodzaakt gezien, hiervoor vanaf 1 April de volgende regeling te treffen.

De te Delft wonende of studeerende bestellers ontvangen onmiddellijk na aankomst van het bestelde bericht, dat kan worden afgehaald. Is dit na een week niet geschied, dan worden boeken bestemd voor bestellers te Delft woonachtig bij hen thuisbezorgd, verhoogd met 5 cent bezorgloon. De bestellers buiten Delft wonend, ontvangen een tweede bericht; is dan na vier dagen nog niet afgehaald, zoo wordt het bestelde onder rembours toegezonden.

Wij hopen, dat dit voor velen een aanleiding moge zijn, hun boeken zoo spoedig mogelijk na ontvangst van het bericht, te komen afhalen.

DE DIRECTIE DER BOEKENCENTRALE.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

AFDEELING DER MIJNBOUWKUNDE.

De Voorzitter van de Afdeeling der Mijnbouwkunde der Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan het Ingenieurs-examen voor Mijningenieur, dat zal worden afgenomen in de maand Juni 1922, zich hiervoor schriftelijk hebben aan te melden bij den Secretaris der Afdeeling, Professor J. A. Grutterink m. i., Instituut voor Mijnbouwkunde, Delft, vóór den 1sten Mei 1922.

Formulieren voor aanmelding zijn verkrijgbaar in den Technischen Boekhandel van J. Waltman Jr. te Delft.